

Naposledy jsem byl součástí portovního světa na sklonku devadesátých let – ještě v Plzni. Což je úvodní konstatování k tomu, že do hudební brány a nejlepší apatyky jsem znovu vstoupil až letos v sobotu 27. dubna a to do oblastního **Jihomoravského kola**. A opět se opakuje situace, kterou už jsem jednou zmínil v minulosti – tentokrát jde o místo konání. Café Práh v brněnské Vaňkovce je zajímavá lokalita s bohatým kulturním programem. Leč protože nejsem kavárenský povaleč, dlouho jsem návštěvu vynechával. Což byla chyba. Takže po kostrbatém a hlavně dlouhém průjezdu stavebním dvorem, ve který se moje rodné město pomalu mění, jsem dorazil do Café Práh.

Hned v úvodu mne ale opět pohltilo nadšení muzikantů i publika. A bylo to tady zase – ten krásný záchvěv minulosti a naplnění sloganu, že hudba je lék a Porta ta nejlepší apatyka. Posuzování výkonů interpretů (nejsa hudebním kritikem) zcela ponechávám na odborné porotě, která se sešla ve složení: **Leoš Kosek, Jiří Monty Motyčák, Milan Tesař, Michal Kosmonaut Šimíček**

a

Zbyněk Kříž

. Odpolednem provázela moderátorská dvojce Martina Hrbková a Vojtěch Mistr, kteří doplnili i informace o jednotlivých účinkujících – pokud je ovšem tito odtajnil.

A ještě v úvodu hned odtajním

výsledky

– což asi už každý našel na FB – ale pro jistotu:

aKamarádi

- postup do finále v Řevnicích

Jenoféfa Beta – postup do semifinále v Řevnicích Divoká karta: **Jan Bružeňák** Mimořádná ocenění poroty získali:

Oči

a

Pavel Býma

Takže vzhledem k mému zpoždění jsem dorazil až na vystoupení country kapely **Hudlaři**. Název skupiny rozhodně není uplatněním onoho „nomen omen“ – jejich vystoupení bylo stylově čistou a nápaditou country. Doufám, že na své cestě vydrží i nadále, potenciál k dalšímu vývoji určitě mají. Dalším v pořadí byl

Jan Bružeňák

, folkový písničkář. Tohle je oblast, kde nás, věkovité pamětníky, lze už těžko něčím překvapit, ale Janovi se to povedlo – a to nejen dnes asi módním kloboukem v dylanovském stylu, ale i obsahem a formou. Tady můj dojem potvrdila i porota – divokou kartou. Dívčí duo

My a ne ty

možná trochu doplatilo na nepřečtení pravidel – ano, Porta je interpretační, ale pokud má vystupující svoje vlastní dílka, nemusí sahat ke standardům žánru. Tak příště. Jihlavské

Oči

hrají (jak sami říkají) hudbu pro radost – ale radost přináší i posluchačům. Vtip a hloubka nechybí ani textové části, takže kromě velmi dobrého hudebního provedení mají opravdu co nabídnout. A zajímavá byla kromě sólistů v popředí (Mirka Palečka a houslisty Jana Moláka) i pianistka Kateřina Kameníková, na pódiu poněkud v pozadí.

Po krátké pause, kdy došlo i na řízky pro porotu, přísun hudebních kousků pokračoval. Trampský písničkář **Libor Žíla - Tulák** vylovil ze svého širáku trio písniček v hávu tradičněji znějící tramské písničky a ukázal, že tento žánr rozhodně neustupuje do pozadí. Další sólový výstup patřil **Kateřině Stokláškové**, opět s folkově laděným repertoárem. Poetika v repertoáru jejího vystoupení ukazuje možnosti do budoucna a další prostory k vývoji.

Zkusmeto

je původně dívčí kapela, která má ve svém středu jediného muže – myšleno opticky podle stage plánu. Ale i fakticky – ač je Dan benjamínkem, k vtipnému a inteligentnímu průvodnímu slovu nepotřeboval klobouk (ani se nedivím jeho oblibě Forresta Gumpa) a také jeho slovní hrátky mne oslovily. A autorské songy autorek z kapely mají švih a nápad a doufám, že sestava vydrží do dalších let, protože nápadů je očividně mnoho a „realizační potenciál“ je opravdu velmi vysoký (skoro bych dal aspoň divácké ocenění).

Zadumané sólo předvedl **Erik Veverka** – po jevišti zaplněném rozvernou sestavou dívek a jednoho muže nebyla jeho role úplně jednoduchá. Leč zhostil se jí se ctí.

Jenoféfa Beta

(tedy občanským jménem Alžběta Mojžíšová) zaujala už zjevem – v tomto případě ale doplněným skvělým repertoárem a neméně skvělým a zralým provedením. Přijít na scénu jako ženská písničkářka je v oblasti dominujících hvězd žánru, třeba Zuzany Navarové nebo Radůzy, velká výzva, ale podle tří skladeb soudě se Jenoféfe vstup na tenký led pódii velmi podařil. Postup dle porotců je stoprocentně oprávněný a rozhodně rád navštívím i její další

vystoupení. Spolek kolem Tapi (tedy Ivy Synákové) pod názvem

Mandalabanda

mi evokoval dávné časy brněnského uskupení LATA25 a jeho cílů. Ale banda (když už extrahuji z názvu jeho část) je vybavena jak instrumentálně, tak vokálně velmi dobře a předvedla ze svého repertoáru tři kousky, které určitě publikum pobavily a možná i poučily. Závěr patřil dvojici

Pavel Býma a Sebastian

– klasické folkové duo s tematicky také klasickým repertoárem, leč profesionálně provedeným. Pro mne, který pamatuje na soutěžním řádem Port zapovězené jak průvodní slovo interpretů, tak různou formou vyvolanou interakci publika, byl trochu překvapením pokus (úspěšný) o zapojení publika do sboru.

A to byl závěr soutěže – v rozporu s pravidly správné detektivky jsou závěry poroty na začátku. Bohužel jsem neviděl všechny vystupující, ale o to více mne to motivuje, abych se těšil na setkání se všemi oceněnými na Portě v Řevnicích.

Bohužel – vystoupení hosta,

Aleše Petržely

(vítěze Porty 2017) už jsem zase musel kvůli další akci vynechat, ale nadšení všech interpretů v mé pohříchu krátké návštěvy hudební apatyky mi opět vlilo hodně optimismu a naděje, že bude pořád co objevovat a poslouchat. A to je vlastně i naplnění portovního nápadu – shromáždit a posunout všechno dobré k dalším lidem.

V neposlední řadě musím vzdát díky pořadatelskému úsilí kapely

Přístav

, která na sebe vzala tíhu příprav a chodu Jihomoravského oblastního kola, a zejména rodinnému klanu Hrbků. Díky jim i dalším kamarádům vše probíhalo bez zádrhelů a ve skvělé atmosféře.

Fotogalerie:

https://beda-vh.rajce.idnes.cz/2019_04_27_PORTA_2019_-_jihomoravske_oblastni_kolo_CAF_E_PRAH%2C_Brno/